

СУД ЕЎРАЗІЙСКАГА ЭКАНАМІЧНАГА САЮЗА

КАНСУЛЬТАТЫЎНАЕ ЗАКЛЮЧЭННЕ

30 мая 2023 года

горад Мінск

Вялікая калегія Суда Еўразійскага эканамічнага саюза ў складзе старшынствуючага, Старшыні Суда Айрыян Э.У., суддзі-дакладчыка Чайкі К.Л., суддзяў Ажыбраімавай А.М., Баішава Ж.Н., Коласа Д.Г., Нешатаевай Т.М., Сейцімавай В.Х., Скрыпкінай Г.А., Туманяна А.Э., Федарцова А.А.,

пры сакратару судовага пасяджэння Чэчэневай Н.С.,

кіруючыся пунктамі 46, 47, 50, 68, 69, 73–75, 96, 98 Статута Суда Еўразійскага эканамічнага саюза, артыкуламі 72, 75, 85 Рэгламенту Суда Еўразійскага эканамічнага саюза,

прадастаўляе кансультацыі ў выглядзе заключэння па заяве Міністэрства юстыцыі Рэспублікі Беларусь аб растлумачэнні палажэнняў Пагаднення аб маркіроўцы тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі ў Еўразійскім эканамічным саюзе ад 2 лютага 2018 года і рашэнняў Савета Еўразійскай эканамічнай камісіі, якія прадугледжваюць увядзенне маркіроўкі асобных тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі.

I. Пытанне заяўніка

Міністэрства юстыцыі Рэспублікі Беларусь (далей – Міністэрства юстыцыі, заяўнік) звярнулася ў Суд Еўразійскага эканамічнага саюза (далей – Суд) з заявай аб растлумачэнні палажэнняў Пагаднення аб маркіроўцы тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі ў Еўразійскім эканамічным саюзе ад 2 лютага 2018 года (далей – Пагадненне) у частцы магчымасці (немагчымасці) знаходжання ў адной дзяржаве – члене Еўразійскага эканамічнага саюза (далей – ЕАЭС, Саюз) у абароце тавараў, эмітаваных у іншай дзяржаве – члене ЕАЭС, у выпадку наяўнасці ў нацыянальнай сістэме маркіроўкі інфармацыі толькі аб частцы кода маркіроўкі, выкарыстанага пры фарміраванні сродкамі ідэнтыфікацыі.

Заяўнік, грунтуючыся на норме артыкула 1 Пагаднення, які ўтрымлівае вызначэнне тэрміна «маркіраваныя тавары», лічыць, што з

мэтай няўхільнага выканання патрабаванняў гэтага міжнароднага дагавора прыняты Указ Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь ад 10 чэрвеня 2011 года № 243 «Аб маркіроўцы тавараў» (у рэдакцыі Указа ад 6 студзеня 2021 года № 9). Заяўнік адзначае, што ў адпаведнасці з Указам Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь тавары лічацца маркіраванымі, калі на іх або іх упакоўку ва ўстаноўленым Саветам Міністраў Рэспублікі Беларусь або ўпаўнаважаным ім органам парадку нанесены сродкі ідэнтыфікацыі і дакладныя звесткі аб такіх таварах, а таксама нанесены на іх або іх упакоўку сродках ідэнтыфікацыі ўтрымліваюцца ў сістэме маркіроўкі. Неадпаведнасць звестак аб таварах, перададзеных у сістэму маркіроўкі, таварам, маркіраваным сродкамі ідэнтыфікацыі, азначае, што такія тавары лічацца не маркіраванымі сродкамі ідэнтыфікацыі.

Міністэрства юстыцыі таксама спасылаецца на палажэнні рашэнняў Савета Еўразійскай эканамічнай камісіі (далей – ЕЭК, Камісія) аб увядзенні маркіроўкі асобных тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі, якія прадугледжваюць, што з даты ўвядзення маркіроўкі тавараў на тэрыторыі дзвюх і больш дзяржаў – членаў ЕАЭС імі забяспечваецца ўзаемнае прызнанне сродкаў ідэнтыфікацыі, нанесеных на перамешчаныя ў рамках трансгранічнага гандлю маркіраваныя тавары, пры ўмове перадачы звестак аб адпаведных сродках ідэнтыфікацыі нацыянальным аператарам дзяржавы-члена, з тэрыторыі якой перамешчаны маркіраваны тавар, нацыянальнаму аператару дзяржавы-члена, на тэрыторыю якой паступіў маркіраваны тавар. Па меркаванні заяўніка, указанымі рашэннямі Савета ЕЭК прадугледжваецца, што для маркіроўкі тавараў выкарыстоўваецца сродак ідэнтыфікацыі, які ўключае чатыры групы даных, а для малочнай прадукцыі вызначана выкарыстанне трох груп даных.

Міністэрства юстыцыі звяртае ўвагу Суда на той факт, што ў рамках інфармацыйнага ўзаемадзеяння кампетэнтных органаў дзяржаў-членаў дзве групы даных (крыніца праверкі і электронны подпіс) не перадаюцца ў звестках аб трансгранічным перамяшчэнні. У дачыненні да малочнай прадукцыі неабходнасць перадачы звестак аб кодзе праверкі пры трансгранічным перамяшчэнні тавараў вызначаецца ў адпаведнасці з заканадаўствам дзяржавы-члена.

У гэтай сувязі, як указвае заяўнік, у нацыянальны кампанент інфармацыйнай сістэмы маркіроўкі тавараў (далей – нацыянальны кампанент) Рэспублікі Беларусь паступае інфармацыя не аб сродках ідэнтыфікацыі, а аб іх частцы. Выкладзенае дае заяўніку падставы заключыць, што перамешчаныя на тэрыторыю Рэспублікі Беларусь тавары не могуць прызнавацца маркіраванымі, паколькі ў дачыненні да іх не выконваюцца патрабаванні, прадугледжаныя артыкулам 1

Пагаднення, аб утрыманні ў нацыянальным кампаненце дакладных звестак.

II. Працэдура ў Судзе

Згодна з пунктам 68 Статута Суда (далей – Статут), які з’яўляецца дадаткам № 2 да Дагавора аб Еўразійскім эканамічным саюзе ад 29 мая 2014 года (далей – Дагавор), парадак разгляду спраў аб растлумачэнні вызначаецца Рэгламентам Суда Еўразійскага эканамічнага саюза, зацверджаным рашэннем Вышэйшага Еўразійскага эканамічнага савета ад 23 снежня 2014 года № 101 (далей – Рэгламент).

У рамках падрыхтоўкі справы да разгляду ў парадку артыкула 75 Рэгламенту накіраваны адпаведныя запыты ва ўпаўнаважаныя органы дзяржаў – членаў Саюза і атрыманы адказы ад Камітэта дзяржаўных даходаў Рэспублікі Арменія, Міністэрства па падатках і зборах Рэспублікі Беларусь, Дзяржаўнай падатковай службы пры Міністэрстве фінансаў Кыргызскай Рэспублікі, Міністэрства прамысловасці і гандлю Расійскай Федэрацыі.

Камісіяй па запыце Суда прадстаўлены падрыхтоўчыя матэрыялы да Пагаднення і да рашэнняў Савета ЕЭК, якія рэгулююць пытанні маркіроўкі асобных тавараў.

Вялікая калегія, ажыццяўляючы растлумачэнне права Саюза, у адпаведнасці з пунктам 50 Статута кіруецца нормамі Венскай канвенцыі аб праве міжнародных дагавораў ад 23 мая 1969 года, удзельнікамі якой з’яўляюцца ўсе дзяржавы-члены, і, у прыватнасці, артыкулам 31 гэтай Канвенцыі, згодна з якой міжнародны дагавор тлумачыцца добрасумленна ў адпаведнасці са звычайным значэннем, якое неабходна надаваць тэрмінам дагавора ў іх кантэксце, улічваючы яго прэамбулу і дадаткі, а таксама ў святле аб’екта і мэт дагавора.

III. Вывады

1. Прававое рэгуляванне маркіроўкі тавараў у ЕАЭС ажыццяўляецца ў адпаведнасці з міжнародным дагаворам у рамках Саюза – Пагадненнем аб маркіроўцы тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі, якое забяспечвае ў тым ліку рэалізацыю прынцыпаў функцыянавання Саюза аб узаемавыгадным супрацоўніцтве і добрасумленнай канкурэнцыі, вызначаных артыкулам 3 Дагавора.

Згодна з прэамбулай Пагаднення яго мэтай з’яўляецца забеспячэнне законнага абароту тавараў у рамках ЕАЭС, абарона правоў спажыўцоў і папярэджанне дзеянняў, якія ўводзяць іх у зман. Накіраванасць Пагаднення на абарону правоў спажыўцоў адпавядае артыкулу 61 Дагавора аб рэалізацыі ўзгодненай палітыкі ў гэтай сферы. Пагадненне

для забеспячэння свабоды руху і законнага абароту тавараў у рамках ЕАЭС развівае нормы артыкула 4 Дагавора аб фарміраванні адзінага рынку тавараў і артыкулаў 28 і 29 Дагавора аб забароне прымянення ў Саюзе мер нетарыфнага рэгулявання. Гэты вывад пацвярджаецца палажэннямі прэамбулы Распараджэння Еўразійскага міжурадавага савета ад 17 ліпеня 2020 года № 11 «Аб ходзе рэалізацыі Пагаднення аб маркіроўцы тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі ў Еўразійскім эканамічным саюзе ад 2 лютага 2018 года і далейшым развіцці сістэмы маркіроўкі тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі ў Еўразійскім эканамічным саюзе» (далей – Распараджэнне № 11), якая звязвае прымяненне Пагаднення са свабодным перамяшчэннем тавараў у адпаведнасці з палажэннямі артыкула 28 Дагавора і стварэннем роўных умоў для суб'ектаў гаспадарання ЕАЭС.

Зыходзячы з выкладзенага Вялікая калегія прыходзіць да вываду, што нормы Пагаднення і прынятыя на яго аснове акты органаў ЕАЭС неабходна тлумачыць як у святле агульных мэт Саюза, так і мэт Пагаднення, закліканых забяспечыць свабоду руху тавараў разам з абаронай правоў спажыўцоў без урону для рэалізацыі мэты пабудовы ўнутранага рынку.

2. Пагадненне вызначае парадак маркіроўкі тавараў уніфікаванымі ў рамках Саюза сродкамі ідэнтыфікацыі. Згодна з пунктам 2 артыкула 2 Пагаднення яго дзеянне распаўсюджваецца на юрыдычных асоб і індывідуальных прадпрыемстваў, якія ажыццяўляюць вытворчасць і (або) абарот тавараў, у дачыненні да якіх прынята рашэнне аб увядзенні маркіроўкі, а таксама на эмітэнтаў. Пад эмітэнтамі артыкул 1 Пагаднення разумее органы выканаўчай улады дзяржаў-членаў і арганізацыі, якія ажыццяўляюць выраб, генерацыю і (або) рэалізацыю сродкаў ідэнтыфікацыі і (або) матэрыяльных носбітаў, што ўтрымліваюць сродкі ідэнтыфікацыі.

3 мэтай забеспячэння эфектыўнай рэалізацыі Пагаднення Распараджэннем № 11 Савету Камісіі даручана вызначыць базавую тэхналагічную арганізацыйную мадэль сістэмы маркіроўкі, якая забяспечвае ўніфікаваныя падыходы пры ўвядзенні маркіроўкі тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі. Дзяржавам-членам рэкамендавана пры ўвядзенні маркіроўкі на сваіх тэрыторыях прымяняць базавую мадэль з мэтай недапушчэння ўзнікнення бар'ераў на рынку Саюза, звязаных з рознымі стандартамі нацыянальных сістэм маркіроўкі. Базавая тэхналагічная арганізацыйная мадэль сістэмы маркіроўкі ўведзена ў Саюзе ў адпаведнасці з рашэннем Савета Камісіі ад 5 сакавіка 2021 года № 19 «Аб базавай тэхналагічнай арганізацыйнай мадэлі сістэмы маркіроўкі тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі ў Еўразійскім эканамічным

саюзе» (далей – Рашэнне № 19). На падставе рашэння Савета ЕЭК ад 23 красавіка 2021 года № 41 «Аб адзіных механізмах крыптаграфічнай аховы пры маркіроўцы тавараў сродкамі ідэнтыфікацыі ў Еўразійскім эканамічным саюзе» (далей – Рашэнне № 41) у ЕАЭС вызначаны адзіныя механізмы крыптаграфічнай аховы пры маркіроўцы тавараў.

З падпунктаў «а» і «б» пункта 1 Рашэння № 41 вынікае, што забеспячэнне крыптаграфічнай аховы сродкаў ідэнтыфікацыі маркіраваных тавараў ажыццяўляецца ў Саюзе паэтапна:

– з 1 ліпеня 2021 года да 1 жніўня 2026 года дзяржавы-члены забяспечваюць крыптаграфічную ахову сродкаў ідэнтыфікацыі ў адпаведнасці з міждзяржаўнымі стандартамі, а пры адсутнасці такой магчымасці – у адпаведнасці з нацыянальнымі стандартамі дзяржаў-членаў;

– з 1 жніўня 2026 года забяспечваецца прымяненне адзіных спосабаў крыптаграфічнай аховы сродкаў ідэнтыфікацыі ў Саюзе.

Змест падпунктаў «а» і «б» пункта 1 Рашэння № 41 дае Вялікай калегіі падставы для вываду аб тым, што на момант прадастаўлення гэтага кансультацыйнага заключэння працэс рэалізацыі Пагаднення не завершаны і да 1 жніўня 2026 года дзейнічае пераходны перыяд, на працягу якога ў Саюзе не прымяняюцца адзіныя спосабы крыптаграфічнай аховы сродкаў ідэнтыфікацыі, у сувязі з чым дзейнічаюць міждзяржаўныя стандарты, а пры іх адсутнасці – нацыянальныя стандарты дзяржаў-членаў.

3. Артыкул 1 Пагаднення ўводзіць паняцце «маркіраваныя тавары» і вызначае іх у якасці тавараў, на якія нанесены сродкі ідэнтыфікацыі з выкананнем устаноўленых патрабаванняў і дакладныя звесткі аб якіх утрымліваюцца ў нацыянальным кампаненце. Аналіз гэтай прававой нормы сведчыць, што да маркіраваных тавараў адносяцца тавары, якія адпавядаюць дзвюм умовам: (1) на іх нанесены сродкі ідэнтыфікацыі з выкананнем устаноўленых патрабаванняў; (2) дакладныя звесткі аб таварах утрымліваюцца ў нацыянальным кампаненце. Іншых умоў для прызнання тавару маркіраваным разглядаемая норма-вызначэнне не ўтрымлівае. Адпаведна, у бягучы час статус тавару ў якасці «маркіраванага» не залежыць ад перадачы звестак аб сродках ідэнтыфікацыі ў нацыянальны кампанент інфармацыйнай сістэмы дзяржавы-члена, на тэрыторыю якой перамешчаны маркіраваны тавар.

Іншы падыход да тлумачэння артыкула 1 Пагаднення азначае, што адзін і той жа тавар валодае розным статусам у дзяржавах-членах, што супярэчыць такой мэце Пагаднення як забеспячэнне законнага абароту тавараў у рамках іх свабоднага руху на ўнутраным рынку ЕАЭС. У адпаведнасці з артыкулам 1 Пагаднення пад «сродкамі ідэнтыфікацыі»

разумеецца ўнікальная паслядоўнасць сімвалаў у машыначытальнай форме, прадстаўленая ў выглядзе штрыховага кода, або запісаная на радыёчастотную метку, або прадстаўленая з выкарыстаннем іншага сродку (тэхналогіі) аўтаматычнай ідэнтыфікацыі. У сваю чаргу, з сістэмнага тлумачэння падпункта «г» пункта 1 артыкула 6 і артыкула 9 Пагаднення, а таксама пунктаў 38, 42 і 49 Рашэння № 19 вынікае, што нацыянальны кампанент уяўляе сабой кампанент інфармацыйнай сістэмы маркіроўкі тавараў дзяржавы-эмітэнта, на тэрыторыі якой ажыццёўлена маркіроўка адпаведных тавараў.

4. Згодна з падпунктам «в» пункта 1 артыкула 5 Пагаднення Савет Камісіі зацвярджае пералік тавараў, якія падлягаюць маркіроўцы з указаннем іх кодаў у адпаведнасці з адзінай Таварнай наменклатурай знешнеэканамічнай дзейнасці ЕАЭС, і адначасова вызначае фармат, склад і структуру звестак аб маркіраваных таварах, што перадаюцца паміж кампетэнтнымі органамі дзяржаў-членаў і паміж кампетэнтнымі органамі дзяржаў-членаў і Камісіяй, а таксама тэрміны перадачы такіх звестак.

Такім чынам, з пункта 1 артыкула 5 Пагаднення вынікае, што склад і структура інфармацыі, якая павінна ўтрымлівацца ў сродках ідэнтыфікацыі, а таксама фармат, склад і структура звестак аб маркіраваных таварах, што перадаюцца паміж кампетэнтнымі органамі дзяржаў-членаў і паміж кампетэнтнымі органамі дзяржаў-членаў і Камісіяй, вызначаюцца ЕЭК у дачыненні да кожнага віду тавару, які падлягае маркіроўцы.

Пунктам 5 артыкула 5 Пагаднення вызначана, што з даты ўвядзення маркіроўкі тавараў у рамках Саюза на тавары, якія маркіруюцца ў адпаведнасці з нацыянальным заканадаўствам, дзяржавы-члены забяспечваюць маркіроўку такіх тавараў на сваіх тэрыторыях у парадку, прадугледжаным правам Саюза.

Вялікая калегія прыходзіць да вываду, што з прычыны прынцыпу прыярытэту Пагаднення як акта права Саюза азначае, што крытэрыі прызнання тавару маркіраваным не залежаць ад таго, ці ажыццяўляецца яго маркіроўка ў рамках Саюза або асобных дзяржаў-членаў.

5. Прынятыя Саветам ЕЭК на падставе пункта 4 артыкула 7 Пагадненні рашэння аб увядзенні маркіроўкі асобных тавараў сведчаць, што ў праве Саюза прымяняецца некалькі спосабаў інфармацыйнага ўзаемадзеяння, у тым ліку ўзаемнае прызнанне сродкаў ідэнтыфікацыі.

З улікам пытання заяўніка Вялікая калегія лічыць неабходным звярнуцца да тэксту рашэння Савета ЕЭК ад 23 снежня 2020 года № 129 «Аб увядзенні маркіроўкі асобных відаў малочнай прадукцыі сродкамі ідэнтыфікацыі» (далей – Рашэнне № 129 аб маркіроўцы малочнай

прадукцыі). У адпаведнасці з абзацам 18 пункта 2 указанага рашэння з даты ўвядзення маркіроўкі тавараў на сваёй тэрыторыі дзвюма і больш дзяржавамі-членамі імі забяспечваецца ўзаемнае прызнанне сродкаў ідэнтыфікацыі, створаных у адпаведнасці з гэтым рашэннем, пры ўмове перадачы звестак аб сродках ідэнтыфікацыі нацыянальным аператарам дзяржавы-экспарцёра нацыянальнаму аператару дзяржавы-імпарцёра, і арганізацыі (пры адсутнасці адзіных спосабаў крыптаграфічнай аховы) інфармацыйнага ўзаемадзеяння паміж нацыянальнымі аператарамі з мэтай пацвярджэння сапраўднасці сродкаў ідэнтыфікацыі, ахаваных з выкарыстаннем крыптаграфічных сродкаў у адпаведнасці з патрабаваннямі заканадаўства дзяржаў-членаў.

Рашэнне № 129 аб маркіроўцы малочнай прадукцыі сведчыць, што ў дачыненні да гэтай прадукцыі вызначаны спецыяльны рэжым узаемнага прызнання сродкаў ідэнтыфікацыі, згодна з якім дзеянне адпаведнага прынцыпу пастаўлена пад умову перадачы звестак аб сродках ідэнтыфікацыі, а таксама ажыццяўлення інфармацыйнага ўзаемадзеяння паміж нацыянальнымі аператарамі з мэтай пацвярджэння сапраўднасці сродкаў ідэнтыфікацыі.

Згодна з пунктам 2 Рашэння № 129 аб маркіроўцы малочнай прадукцыі сродак ідэнтыфікацыі ўключае тры групы даных: код тавару, яго індывідуальны серыйны нумар і код праверкі. Як вынікае з пункта 31 Рашэння № 19, код праверкі закліканы забяспечваць праверку цэласнасці і сапраўднасці кода ідэнтыфікацыі і вырабляецца (вылічваецца) аператарамі.

У сувязі з табліцай 8 Патрабаванняў да фармату, складу і структуры звестак аб маркіраваных таварах, якія перадаюцца паміж кампетэнтнымі органамі дзяржаў – членаў ЕАЭС і паміж кампетэнтнымі органамі дзяржаў-членаў і ЕЭК, зацверджаных Рашэннем № 129 аб маркіроўцы малочнай прадукцыі, неабходнасць перадачы кода праверкі пры трансгранічным перамяшчэнні тавараў вызначаецца ў адпаведнасці з заканадаўствам дзяржавы-члена, якая з'яўляецца экспарцёрам.

Вялікая калегія зыходзіць з таго, што Рашэнне № 129 аб маркіроўцы малочнай прадукцыі прадугледжвае абавязковую перадачу дзвюх груп даных і не патрабуе перадачы кода праверкі. Магчымасць перадачы падобнай інфармацыі рэгулюецца заканадаўствам дзяржавы-эмітэнта. Гэты вывад суадносіцца з агульным рэгуляваннем, устаноўленым у абзацы другім пункта 9, табліцы № 8 Дадатку да Рашэння № 19, згодна з якім неабходнасць перадачы звестак аб ідэнтыфікатары крыніцы і кодзе праверкі ўстанаўліваецца заканадаўствам дзяржавы-члена эмітэнта.

На падставе аналізу Рашэння № 129 аб маркіроўцы малочнай прадукцыі Вялікая калегія лічыць, што ў выпадку, калі заканадаўствам

дзяржавы-экспарцёра пры трансгранічным перамяшчэнні тавару не прадугледжана перадача кода праверкі, адсутнасць у нацыянальным кампаненце дзяржавы-імпарцёра адпаведнай інфармацыі не ўплывае на ўзаемнае прызнанне сродкаў ідэнтыфікацыі і не пазбаўляе адпаведны тавар статусу маркіраванага па сэнсе артыкула 1 Пагаднення.

6. Вялікая калегія мяркуе, што ўзаемнае прызнанне сродкаў ідэнтыфікацыі тавараў з'яўляецца элементам прынцыпу ўзаемавыгоднага добрасумленнага супрацоўніцтва, прадугледжанага артыкулам 3 Дагавора, уласцівага адзінаму (агульнаму) рынку Саюза. Гэты прынцып вынікае з узаемна звязанага прачытання артыкулаў 25 і 28 Дагавора аб свабодзе руху тавараў і забароне на прымяненне дзяржавамі-членамі ва ўзаемным гандлі мер нетарыфнага рэгулявання і выражаецца ў тым, што тавары, законна вырабленыя і выпушчаныя ў абарот на тэрыторыі адной дзяржавы-члена, могуць свабодна абарачацца на тэрыторыі іншай дзяржавы-члена.

Вялікая калегія адзначае, што ўзаемнае прызнанне сродкаў ідэнтыфікацыі, праз якое рэалізуецца прынцып свабоднага руху тавараў, накіравана на выключэнне бар'ераў на ўнутраным рынку. Аналагічны падыход у дачыненні да ўзаемнага прызнання рашэнняў мытных органаў выкладзены ў рашэнні ад 21 лютага 2017 года па справе № 3-2/16 па заяве Расійскай Федэрацыі аб выкананні Рэспублікай Беларусь Дагавора, Мытнага кодэкса Мытнага саюза і Пагаднення аб узаемнай адміністрацыйнай дапамозе мытных органаў дзяржаў – членаў Мытнага саюза. Пры такіх акалічнасцях любыя выключэнні са сфармуляванага ў Дагаворы прынцыпу свабоднага руху тавараў, накіраваныя на абарону інтарэсаў, пералічаных у пункце 1 артыкула 29 Дагавора, або на абарону іншых законных інтарэсаў як, напрыклад, абарону правоў спажывцоў, не падлягаюць пашыранаму тлумачэнню. Гэты падыход суадносіцца з пазіцыяй, замацаванай у кансультацыйным заключэнні Суда ад 30 кастрычніка 2017 года па справе № Р-3/17 па заяве ЕЭК аб прымяненні палажэнняў пункта 1 артыкула 29 Дагавора.

7. З улікам выкладзенага Вялікая калегія прыходзіць да наступнага вываду:

Статус тавару ў якасці «маркіраванага» не залежыць ад перадачы звестак аб сродках яго ідэнтыфікацыі ў нацыянальны кампанент інфармацыйнай сістэмы маркіроўкі тавараў дзяржавы-члена, на тэрыторыю якой перамяшчаны адпаведны тавар.

Права Саюза з прычыны ўзаемнага прызнання сродкаў ідэнтыфікацыі пры трансгранічным гандлі не дапускае магчымасць для дзяржавы-імпарцёра перашкаджаць абароту на сваёй тэрыторыі тавараў, маркіраваных у адпаведнасці з Пагадненнем на тэрыторыі іншай

дзяржавы-члена, нават у выпадку наяўнасці ў яго інфармацыі толькі аб частцы кампанентаў кода маркіроўкі.

IV. Заключныя палажэнні

Копію гэтага кансультаўнага заключэння накіраваць заяўніку.

Тэкст кансультаўнага заключэння апублікаваць на афіцыйным інтэрнэт-сайце Суда.

Старшынствуючы

Э.У. Айрыян

Суддзі

А.М. Ажыбраімава

Ж.Н. Баішаў

Д.Г. Колас

Т.М. Нешатаева

В.Х. Сейцімава

Г.А. Скрыпкіна

А.Э. Туманян

А.А. Федарцоў

К.Л. Чайка